

Mill. Kr. til Støtte af Eksporten, og at Belgien ogsaa har bevilget et meget stort Beløb, det var vist en 200 Mill. Frs., til Fremme af en mulig Eksport til andre Lande, netop for at støtte Industrien i disse vanskelige Tider. Den højtærede Statsminister har overfor mig forsikret om sin Villighed i saa Henseende, men Rigsdagen har nu været samlet i flere Uger, og den højtærede Statsminister sidder stadig tavs paa sin Plads, han siger ingenting, og der foreligger ikke det fjerneste om, hvorvidt han i det hele taget ønsker at foretage sig noget. Det kan jo skyldes forskellige Grunde. Den mest antagelige Grund er vel den, at hans Parti lægger et saadant Pres paa ham, at han ikke kan faa Lov til at foretage sig noget. Det er i alt Fald den efter min Mening mest skaansomme Bedømmelse af den højtærede Statsministers Stilling i dette Spørgsmaal. Hvis Regeringen havde virkelig Villie, mener jeg, der vilde have været en hel Del Industrier, man øjeblikkelig kunde have faaet i Gang. Efter min Opfattelse har det saa uhyre ringe Betydning i denne Forbindelse, om dette skulde medføre, at Staten optog større eller mindre Laan hertil i en kortere Periode. Efter min Mening har det mindre at sige, rent nationaløkonomisk set, om Danmark skylder 1 000 Mill. Kr. eller 1 500 Mill. Kr. bort. Hvis vi ved at laane 200—300—400 Mill. Kr. eller ved at skaffe disse Penge til Veje her i Landet kunde sætte alle vore Virksomheder og Fabrikker i Gang; saa alle vore Arbejdere kunde faa Beskæftigelse, og alle forretningsdrivende atter kunde faa Gang i deres Forretninger og tjene Penge, nu vel, saa tror jeg, at ogsaa Efterverdenen i og for sig saare let vilde kunne være med til at afvikle en saadan Gæld. Og Danmark vilde ogsaa da, om det end igennem et saadant Eksperiment kom ind paa en Forhøjelse af sin Statsgæld, dog være en af de finansielt set solideste Stater i Europa, og saa vilde man undgaa alle de Lidelser, Sorger og Savn, som nu findes her i Landet.

Thi det er Sagen, at vi andre, som kommer sammen med Arbejderne fra Dag til Dag og ser, hvorledes Arbejderne har det, og hører, hvorledes deres Tankegang er, vi kan ikke nægte, at der særlig i de sidste Maaneder er foregaaet en sørgelig Forværring i Arbejdernes Kaar og hele Tilstand her i Landet saa vel som i deres Sindelag, som bliver bitrere og bitrere for

hver Dag, og det, synes jeg, er noget, som i og for sig er selvfølgeligt.

Jeg mener, at den højtærede Statsminister nu staar overfor sin Skæbnetime i dette Spørgsmaal og for Resten i hele sit politiske Liv. Den højtærede Statsminister har selv en Gang sagt, at det har i og for sig mindre at betyde, hvorledes man kommer ind i det politiske Liv, det har meget større Betydning, hvorledes man kommer ud af det. Nu vel, den højtærede Statsminister er jo i den Alder — som jeg sagde før —, hvor det gaar imod Afslutningen. Det gælder ham saavel som den højtærede Kirkeminister. De kan begge to, naar de nu fortsætter den Politik ganske ligefrem, som er indledet af Venstre, naa det Øjeblik, hvor de ikke bliver sat ned af de Taburetter, de er sat paa, men hvor de bliver sparket ned af Taburetterne, og hvor et helt Folk vil rejse sig imod dem i Harme og med knyttede Hænder. Der er ikke nogen Tvivl om, at en saadan Fremtid saare let kan komme til at ligge for de to alderstegne Politikere. De yngre Ministre kan maaske trøste sig med, at der muligvis er Tid til at vinde et Slag endnu, men de to vil ikke kunne det. Derfor vil jeg i Dag særlig appellere til den højtærede Statsminister og den højtærede Kirkeminister, der jo begge har spillet en ganske betydelig Rolle i vort Lands politiske Historie, og som sikkert kunde bruge deres Indflydelse — for de har ganske sikkert begge endnu en betydelig Indflydelse i det Parti, de tilhører — til at sige til dette Parti, at man kan nu en Gang ikke tillade sig alt muligt her i Landet, fordi man har faaet Magten, særlig naar man har faaet den paa saadanne Betingelser, som de fik den paa ved sidste Valg. Man kan i Tider som disse ikke lede Landet ganske ensidigt og hensynsløst ud fra agrariske Interesser. Men for øvrigt tvivler jeg om, at de agrariske Interesser ret længe vil være solidariske med Ministrene. Vi ved jo allerede — det er fremkommet i flere Blade —, at der foreligger Nødraab fra Sukkerroedykernes Side, Nødraab fra Landbruget vedrørende Transport af Halm og Nødraab fra Landbruget vedrørende Transport af Kartofler. Jeg har i min Lomme et Brev fra en fynsk Sukkerroedyrker, en Gaardmand, der skildrer sin Nød som Følge af den fejlslagne Sukkerroehøst i Aar, som kun vil give et ringe Udbytte i Forhold til det, man havde ventet, og som truer med at jage ham og